

СБУ вилучила 11 тонн спирту

Співробітники Служби безпеки України затримали на Івано-Франківщині вантажівку, яка перевозила майже одинадцять тонн спирту без супровідних документів. Під час огляду машини співробітники управління СБУ у Чернівецькій області, які відслідковували поставку, виявили 48 пластикових бочок зі спиртом. Ємності для маскування були заплановані зверху пшеницею, повідомляє прес-центр СБУ. Відкрито кримінальне провадження за ч. 1 ст. 204 Кримінального кодексу України.

4,2

Стільки мільярдів доларів склав експорт української агропродукції до ЄС у 2015 році. Зокрема, найбільшу частку в експорті займали зернові злаки — 1,6 млрд дол., олія — 675,6 млн дол., насіння олійних культур — 625,9 млн дол., залишки та відходи харчової промисловості — 491,3 млн дол., соки — 96,2 млн дол.

Чоловік приховав в автівці близько 850 тисяч гривень

Правопорушника затримали в пункті пропуску «Чугунівка» Харківської області. Приховану валюту він заховав у конструктивних особливостях, салоні та панелі приладів автомобіля. З появився затриманого, гроші та автівку він намагався перемістити через кордон за винагороду.

5

Відомості.інфо №7 (799)

25 лютого - 2 березня 2016 року
<http://www.vidomosti-ua.com/>

Проблема

Над бійцем, який залишився на полі бою, уже відбулося п'ятнадцять судів

Уже й не злічити, скільки разів колишній солдат 51-ої бригади Максим Силюк заходив у приміщення Володимир-Волинського суду. Разом із ним його захисник Василь Нагорний. В обох уже закінчується терпіння, а розуміння того, що відбувається, давно вийшло за межі стриманості. Але всі, і захисник, і підзахисний, стримані. Вони знають — правда на їхньому боці.

Максима Силюка, жителя Ковельського району, призвали до 51-ої бригади ще під час першої хвилі мобілізації. У зоні АТО був водієм, їздив у Мар'їнку, Старобешеву, Степне, Березне. Чимало кількості разів їздив на передову, возив боеприпаси, продукти харчування. Доводилося під обстрілами вивозити і поранених, і полонених. Сам ледь не потрапив у полон.

У вересні 2014 року 51-а бригада, на долю якої випало чимало випробувань, зокрема пекло Іловайського котла, повернулася у Володимир-Волинський для реорганізації в нову 14-у бригаду. Максим розповідає, що в ті дні в частині був хаос, дехто з бійців перебував там на постійній основі, а дехто, як він, у котрого виникли складні сімейні обставини, регулярно приїздив відвідати, але підтвержень його слів немає, бо ніхто ніякого обліку не вів. Та, схоже, це не надто турбує військового прокуратора, яка, здається, задалася метою пересадити добру половину бійців колишньої 51-ої бригади. Максима Силюка військова прокуратура звинувачує в самовільному залишенні військової частини у Володимирі-Волинському і висунула обвинувачення за частинами другою та третьою 407 статті Кримінального кодексу.

Володимир-Волинський суд заклав кримінальне провадження, проте військова прокуратура в апеляційному суді домоглася повторного перегляду справи. І для Максима знову потягнулися дні очікування.

«Уже другий рік я в цьому суді, і немає цій тяганині ні кінця, ні краю. В обвинуваченні доказів немає, прокурори на судові засідання з'являються через раз. Зараз справу веде чи третій, чи четвертий прокурор. Ніде не працюю, оскільки офіційно я ніде не можу влаштуватись на роботу через постійну судову тяганину. Цей рік наче вирвали з мого життя. Більше того, через плутанину в документах за одними даними я ніби зараз маю ще служити і знаходжусь у списках на звільнення, а від знайомого з ковельської поліції дізнався, що військова прокуратура оголосила мене зниклим безвісти...», — розповідає Максим Силюк.

І ось на 15-му засіданні, яке відбулося 18 лютого, заслухали комбрига 14-ої бригади, який давав свідчення в режимі відеоконференції з Красноармійського суду Донецької області. Він не впізнав Максима Силюка і не пригадав, як дозволив йому залишити військову частину у зв'язку із сімейними обставинами. Хоча за твердженням хлопця та його мами, вони приходили 19 січня 2015 року до комбрига і пояснювали ті складні обставини, в яких опинилися. Мамі потрібна була госпіталізація, а доглядати хвору бабусю не було кому. Втім, коли мама Максима попросила комбрига поглянути на неї і все ж спробувати пригадати їх, той завагався і відповів, що, можливо, й були Силюки в нього на прийомі, але в той час до нього приходило дуже багато військовослужбовців та членів їхніх родин...

Схоже, що така відповідь комбрига цілком задовольнила військового прокурора Олександра Балакунця, і він попросив у суду перерви для перекваліфікації справи. Наступного дня, 19 лютого, у суді військового прокурор змінив обвинувачення у справі, виключивши з неї частину другу статті 407 Кримінального кодексу.

За словами адвоката Василя Нагорного, котрий захищає Максима, ще на першому засіданні суду було зрозуміло, що частина друга статті 407 Кримінального кодексу є зайвою кваліфікацією.

«Для чого ми проводили 15 засідань абсолютно не зрозуміло. У такий спосіб прокурору вдалося уникнути виправдувального вироку і, відповідно, йому вдається отримати премію за показники. Для чого було витратити державні кошти на 15 засідань із цього приводу і наві-

що було викликати таку кількість свідків, робити конференцзв'язок, якщо Максим, фактично, не заперечував своїх певних дій за частиною третьою 407 статті, то це залишається загадкою. Зміна обвинувачення положення підсудного, фактично, не змінює», — прокоментував судове засідання Василь Нагорний.

Ледь стримуючи сльози, але все ж без образ на комбрига, мама бійця Галина Силюк сказала, що шокована його свідченнями в суді. Вона теж, разом з іншими батьками, переживала за долю бійців і мала багато запитань до офіцерів, особливо після того, як 51-а бригада зазнала значних втрат на Сході. Каже, чимало офіцерів уникало солдат та їхніх батьків, які й частину пікетували, й інші вимоги висували:

«Олександр Жакун був першою людиною, яка нас дійсно вислухала. Я можу допустити, що він нас дійсно не впізнав. До нього приходила маса людей, але ж ми прийшли зі значною проблемою. Була зима, мене вкотре кляли до лікарні, моя мама, а Максима бабуся, самотійно не давала собі ради. Саме тому ми пішли на прийом до Жакуна, я показала йому документи та просила відпустити сина з частини на деякий період для догляду за бабусею. Комбриг нас вислухав, видався мені людиною дуже хорошою та уважною. Викликав офіцера і дав йому усне доручення відпустити сина, зазначивши, що він має бути постійно на телефоні, щоб у разі чого з'явитися у частину».

Пані Галина сподівається на виправдальний вирок для свого сина, адже він не заслужив якоїсь незрозумілої судимості, не втік з поля бою, не підводив товаришів, а вірно та з честю служив Багьківщині.

Ярослава ВОЗНЮК

У Луцькому СІЗО відкрилася виставка «Леся Українка і Волинь»

З культурно-просвітницькою та виховною метою в Луцькому слідчому ізоляторі відкрилася виставка, організована Волинським краєзнавчим музеєм на тему «Леся Українка і Волинь».

Заступник начальника слідчого ізолятора із соціально-виховної та психологічної роботи підполковник внутрішньої служби Віталій Байковський виступив із вступним словом перед засудженими господарської обслуги щодо співпраці установи з обласним краєзнавчим музеєм та мети демонстрації виставки. Науковий співробітник Волинського краєзнавчого музею Наталя Тищенко провела детальну екскурсію по експозиції. Розповідь зацікавила

засуджених, вони слухали з великою увагою. Після прочитання лекції засуджені ставили питання науковому співробітнику щодо проживання Лесі Українки в Луцьку, Колодяжному, створення її перших творів та їхньої публікації. Також виставку мали змогу переглянути неповнолітні ув'язнені.

Співпраця керівництва слідчого ізолятора та краєзнавчого музею триває вже багато років поспіль. Зокрема, минулоріч для засуджених та ув'язнених слідчого ізолятора демонстрували пересувні виставки Волинського краєзнавчого на теми «Волинь і Чорнобиль», «Волинь у Другій світовій війні».

Ольга КУПЧИНЬСКА

Благодійники Волині виділили 100 тисяч гривень на ремонт квартири бійця АТО Сергія Шапошніка

Благодійний фонд «Волинь-2014» профінансував ремонтні роботи в квартирі учасника антитерористичної операції, бійця полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області Сергія Шапошніка. Вартість ремонту — 100 тисяч гривень. Таку ініціативу висловив один із фундаторів благодійної організації, керівник підприємства «Камаз-Агро» Олександр Андріанов.

Однокімнатна квартира придбана за кошти бюджетної програми «Забезпечення житлом осіб, які брали безпосередню участь в антитерористичній операції та/або у забезпеченні її проведення і втратили функціональні можливості нижніх кінцівок». Її загальна вартість — майже 725 тисяч гривень.

Власник квартири Сергій Шапошнік подякував представникам благодійного фонду «Волинь-2014» за проявлену увагу та турботу.

Оскільки ремонт у квартирі зроблено, тепер Сергій чекає на меблі, які йому пообіцяла влада під час урочистого вручення ключів від нового житла. Тоді й зможе вселитися разом із сім'єю.

Довідково

Сергій Шапошнік, житель Луцького району, у червні 2014 року пішов служити добровольцем у полк патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області молодшим сержантом міліції.

У період із 17 по 30 серпня 2014 року безпосередньо брав участь в

антитерористичній операції в місті Маріуполь Донецької області. Після передислокації батальйону був направлений до міста Іловайська для проведення контррозвідувальних дій. Під час виходу з оточення довкола Іловайська 28 серпня 2014 року потрапив у полон, з якого був звільнений за сприяння Червоного хреста.

У зв'язку з важким пораненням лівої ноги був направлений в лікарню ім. Мечнікова м. Дніпропетровська. Згодом перевезений у Литву, де проходив лікування та реабілітацію протягом чотирьох місяців. У квітні 2015 року отримав статус інваліда війни. 22 жовтня 2015 року нагороджений медалью «За військову службу Україні».

Водій відмовився взяти в автобус 15-річного юнака з пільговим квитком

Проблем у сучасній Україні вистачає, і щоразу, вишукуючи різноманітні злободенні питання, журналісти описують складні ситуації, в які, здебільшого, потрапляють інші люди. Проте буває, що й представники ЗМІ самі опиняються в складних ситуаціях, стають ошуканими чи не отримують належного. Така, на перший погляд незначна, пригода трапилася зі мною, жителем Маневич та журналістом місцевого видання, на автостанції райцентру.

Недільного дня, 21 лютого цього року, разом із дружиною вирішили провести та посадити на рейсовий автобус свого 15-річного сина, який мав їхати на навчання у Волинський обласний ліцей із посиленою військово-спортивною підготовкою до Луцька. Прийшовши до автостанції, купили в касі пільговий квиток, оскільки маємо статус багатоді-

тної сім'ї, і спокійно собі чекали на прибуття автобуса за маршрутом Луцьк-Любешів-Щетинь з часом відправлення о 15 годині 30 хвилин.

Автобус під'їхав, син зайшов до нього та сказав водієві, що має квитка. Водій, років 35-ти, відповів, що все гаразд, але потім перепитав, який білет, і почувши у відповідь, що білет пільговий, у категоричній формі відмовився брати сина в автобус. Коли ж до транспортного засобу зайшов я і, як батько, поцікавився, у чому проблема, водій сказав, що в нього немає місць, а потім додав, що просто не хоче його брати. Ні свого прізвища, ні власника маршруту говорити не став. Щоправда, показавши на перед автобуса, сказав, що номерний знак там.

Будучи розгніваними такою ситуацією, разом із дружиною звернулися до касира автостанції, аби якось вплинула на водія чи, принай-

мні, повідомила його прізвище. Відповідь була така: «Прізвища не знаю і нічого не можу зробити, хіба що обміняти квиток на інший рейс».

У цей час, завантажившись пасажирами, рейсовий автобус марки «Еталон» з номерним знаком «АС 7415 ВЕ» сполученням Луцьк-Любешів-Щетинь спокійнісінько попрямував у бік Луцька. На щастя, інший водій автобуса виявився більш порядним і без проблем взяв сина з пільговим квитком.

Хоча я людина досить миролюбна, такого нахабства з боку водія терпіти ніяк не хочеться. Відразу поїхав у Маневичський відділ поліції та написав заяву про те, що сталося. Також маю намір звернутись і у відділ місцевої райдержадміністрації, який курує питання пасажирських перевезень.

Якщо хтось подумає, що не варто про такі дрібниці писати, то наголошу на тому, що впевнений, у таку

ситуацію я потрапив не перший і, напевно, не останній. А спокійна та зухвала поведінка водія, говорить про те, що ніхто до цього часу на його дії не скаржився. Ймовірно й те, що він просто виконує вказівку свого «боса» — не брати пільговиків — і перебуває під його захистом.

Та найголовніше у всьому цьому — ми всі схильні у всіх своїх бідах обвинувачувати кого завгодно: починаючи від Президента і до чиновників найменшої ланки, тільки не себе. А те, що робиться навколо, нас не хвилює. Ніхто не бачить, що водії автобусів не видають квитки своїм пасажирам і кладуть гроші в кишені автотеревізників, минаючи сплату податків, ніхто не бачить нелегальних «чорних» перевізників, які заповнили всі маршрути, так само ніхто з пасажирів нічого не сказав водієві (окрім нас, батьків), який виставив неповнолітнього з автобуса.

Сергій ГУСЕНКО